

ZPRÁVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Únor 2022

OVOCE DUCHA

Katecheze papeže Františka

Ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi.

(Gal 5,22-24)

Apoštol Pavel ve svém listu Galaťanům, které láká dodržování příkazů a tradic jako základ zbožnosti, připomíná jádro spásy a víry: Pánovu smrt a zmrtvýchvstání. Staví jim před oči realismus Kristova kříže. Píše: „Kdo vás to uhranul? Vždyť vám byl zrovna před očima vykreslen Ježíš Kristus ukřižovaný!“ (Gal 3,1). Kdo vás uhranul, aby vás vzdálil od ukřižovaného Krista? Galaťané procházeli ošklivou chvílí...

Také dnes ještě mnozí nejprve vyhledávají náboženské jistoty spíše než živého a pravého Boha, soustředí se na obřady a příkázání namísto toho, aby celou svou bytostí objali láskyplného Boha. Pavel po Galátanech žádá, aby se vrátili k podstatě, k Bohu, který nám dává život v ukřižovaném Kristu a o němž přináší osobní svědectví: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Pokud ztrácíme souvislosti svého duchovního života, jestliže na nás dotírá tisíc problémů a myšlenek, dbejme na Pavlovu radu: postavme se před ukřižovaného Krista a znovu začněme od něho. Vezměme do rukou kříž, přitiskněme jej pevně k srdci, setrvejme v eucharistické adoraci, v níž se pro nás Ježíš láme jako chléb, Zmrtvýchvstalý Ukřižovaný, mocný Bůh, který do našich srdcí vlévá svou lásku.

A nyní, stále pod vedením sv. Pavla, učinme další krok. Co se stane, když se v modlitbě setkáme s Ukřižovaným? Ježíš na kříži vydechuje svého Ducha, vydává svůj život. Duch, a nikoli naše díla, mění srdce. Duch, který vane, kam a jak se mu zachce, vede církev a my jsme povoláni k poslušnosti vůči jeho konání. Ježíšovo evangelium bylo určeno všem lidem, a nikoli hrstce privilegovaných.

Apoštol dále předkládá dva protipóly: na jedné straně „skutky těla“, na druhé straně „ovoce Ducha“. Co jsou skutky těla? Je to chování, které protičečí Božímu Duchu. Apoštol je nazývá skutky těla nikoli kvůli tomu, že by v našem těle bylo něco chybného či špatného. Tělo je zde výrazem, který označuje člověka v jeho výlučně pozemském rozměru, uzavřenosti do sebe sama. Tělo nám také připomíná, že vše stárne, pomíjí, trouchníví, zatímco Duch dává život.

Ovocem Ducha jsou naopak „lásky, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost“ (Gal 5,22). Křesťané, kteří se ve křtu „oblékli v Krista“, jsou povoláni k takovému životu. Dobrým duchovním cvičením se kupříkladu může stát četba tohoto Pavlova seznamu a srovnání s vlastním chováním, abychom zjistili, zda se shodují, zda skutečně žijeme podle Ducha a přinášíme takové ovoce. Pokud je člověk pokojný, radostný a milující, je na něm patrné působení Ducha.

Toto apoštolovo učení zároveň staví před velkou výzvu naše církevní společenství. Když se lidé přiblíží k církvi, mají někdy pocit, že se ocitli před vydatnou porcí pokynů a příkazů. Avšak ne, to není církev! To může být jakékoli jiné sdružení. Ve skutečnosti totiž nelze zachytit krásu víry z množství příkázání (to byl problém farizejů). Je neomluvitelné dusit byrokracií Ducha, který se projevuje ve svátostech. Kolikrát my sami, kněží nebo biskupové, před udělením svátosti vyřizujeme množství byrokratických úkonů k přijetí lidí, kteří

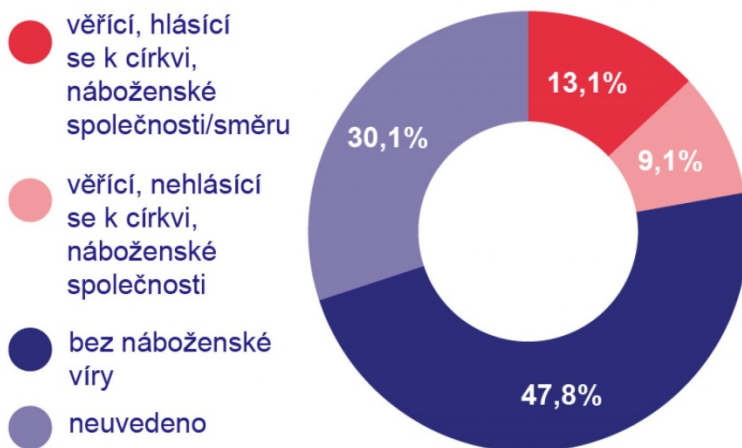
nakonec ztratí motivaci a odejdou. Mnohdy v nás totiž nevidí sílu vanutí Ducha, Máme tedy odpovědnost za hlásání ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista, jež oživuje vanutí Ducha lásky.

www.vaticannews.va

VYŠLO NAŘÍZENÍ O SČÍTÁNÍ LIDU ...

Katolický týdeník přinesl ve 4. čísle letošního roku zevrubnou informaci o výsledcích loňského sčítání lidu s ohledem na otázky víry respondentů a jejich vztahu k institucionální formě (církve a náboženské společnosti). Vedle „suchých čísel“ uvádí také stručný komentář a zamyšlení arcibiskupa Graubnera nad interpretací těchto dat. Protože jde o téma sledované a důležité, přinášíme zde výtah z obou článků.

Otázku ohledně víry vyplnilo 70 % lidí. V roce 2011 ji vyplnilo jen 55 %, tedy o 1,5 milionu lidí méně. „Podle mě je to pozitivní zpráva, že náboženství přestává být lidem lhostejné a v mnohem větším počtu se vyhranili – a to buď směrem k víře, či naopak k nevíře,“ všímá si Michal Opatrný z Teologické fakulty v Českých Budějovicích. To potvrzuje i geograf náboženství Tomáš Havlíček.

Výsledky sčítání jsou znázorněny na koláčovém grafu. Oproti roku 2011 ubylo 90 tis. lidí, hlásících se k určité církvi nebo náboženské společnosti. Naopak přibýlo 255 tis. (!) věřících bez vztahu ke konkrétní náboženské instituci. Ke katolické církvi se přihlásilo 741 tis. lidí (7,1%). V roce 2011 jich bylo 1 080 tis, ubylo 339 tis. věřících. Novější interpretace ale naznačují, že tato čísla mohou být poněkud příznivější.

„S každým sčítáním lidu pokračuje prudký pokles počtu těch, kteří se hlásí k hlavnímu církvi. Příčinou je zejména vymírání starších ročníků, pro které byla příslušnost k církvi ještě běžná věc, i když třeba sami moc do kostela nechodili. Vidíme tedy přicházející konec české ‚lidové církve‘ – potažmo i konec celé tradiční české kultury formované křesťanstvím,“ všimá si sociolog Jan Spousta. Není to ale podle něj nutně úpadek českého křesťanství jako takového, spíše pokles role „kostela jako symbolického středu obce, kde se obřadně vyznačuje začátek, vrchol i konec (skoro) každého lidského života“.

„Zastavil se také trend k narůstající sekularizaci české společnosti a poprvé po roce 1989 se mezi dekádami nesnížil počet věřících, ale naopak mírně vzrostl,“ analyzuje sekretář Ekumenické rady církví Petr Jan Vinš. „Je mi sympatická myšlenka církve jako organizace, která sahá za své vlastní hranice a rozdává z toho, co má a umí, těm, které nachází za kostelními vraty,“ napsal.

Tomáš Kutil

Co statistiky neukážou

Čísla ze sčítání lidu, které nyní zveřejnil Český statistický úřad, mohou být jasná, ale vůbec není snadné je dobře číst. Výsledky odpovědí na otázku víry má díky dobrovolnosti omezenou vypovídací hodnotu. Kolik lidí považuje víru za tak soukromou věc, že se nepřihlásí jen z protestu, že se na to ptá stát? Jestli některé vede odmítání organizací k tomu, že se prohlásí za věřící bez církve, kolik jich neodpoví, když nemusí, protože odmítají zvědavost státu?

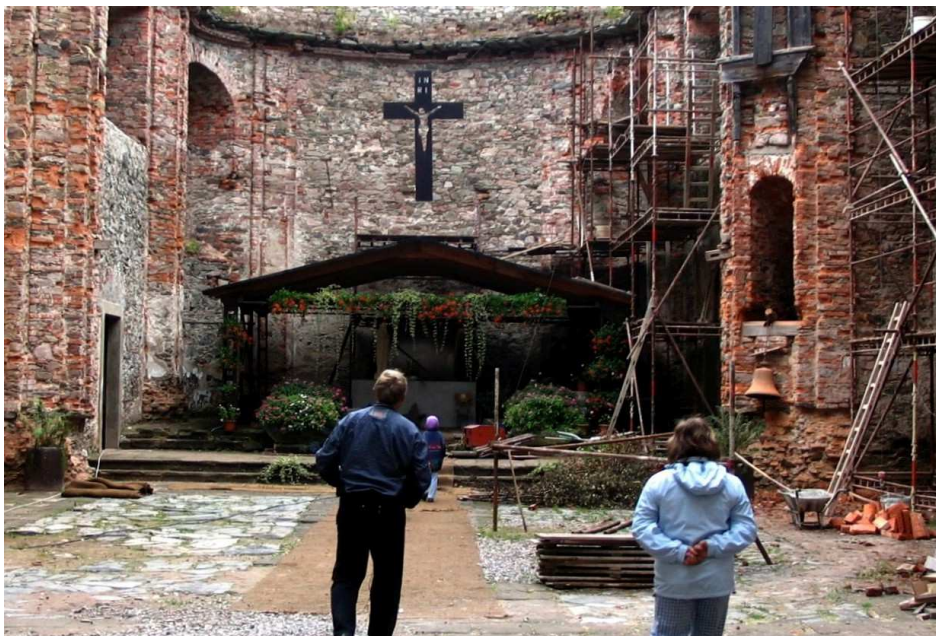
Počty praktikujících věřících klesají, to nepochybně, to vidíme na účasti při bohoslužbách. Zásadní je však, co si kdo představuje pod slovem „věřím“. Víra není jen ochota rozumu přijmout nějaké náboženské pravdy. Většina národa prošla školami, kde se učitelé náboženské víře vysmívali a posílali ji do říše pohádek. Kdo nechtěl být považován za hloupé dítě, hlásil se k vědeckému ateismu.

Obsah víry musí nést živý vztah. Žijeme v době obrovské krize vztahů, která je plodem individualismu. Ztrácíme schopnost vytvářet trvalé vztahy. Nejvíce je to vidět na stabilitě a atmosféře rodin. Pak není divu, že lidé neschopní pravdivého a trvalého vztahu mají problém věřit. Výsledky sčítání je pak ale potřeba číst jako znamení hlubší a vážné krize obecné společnosti, která volá o pomoc. Pro církev je to výzva nejen k lepšimu hlásání evangelia, ale i k budování hlubších vztahů, které vytvářejí lidskou společnost i uschopňují k náboženské víře.

arcibiskup Jan Graubner

NAŠE CÍRKEV NEVZKVÉTÁ

Na začátku svého prezidentského působení v roce 1989 pronesl prezident Havel v úvodu svého prvního novoročního projevu památnou větu: „Naše země nevzkvétá“. Následně pokračoval bilancí stavu společnosti, výčtem jejích institucionálních a mravních nemocí, ale i slovy naděje. Máme-li dnes hodnotit stav církve, je namísto parafrázovat jeho slova?

Otevírají se nám před očima problémy, o kterých jsme nevěděli, nebo nechtěli vědět. Hovoří se o klerikalismu a zneužívání moci, a na povrch vyplouvají dlouho skrývané a neřešené případy sexuálního zneužívání. Jsou tu finanční skandály u představitelů římské kurie. V celé Evropě klesají počty kněží i řeholních osob a vyprazdňují se kněžské semináře. Stejně tak klesají počty návštěvníků bohoslužeb, přičemž tento proces ještě urychlila pandemie covidu-19. Církev ztrácí respekt ve společnosti a v církvi samotné roste napětí a polarizace.

Krise zpravidla přicházejí, když dostatečně nevyužíváme svůj zdroj, když se vychýlíme mimo své těžiště a poslání. Skutečný zdroj – Duch svatý – ale církev neopouští. Jsme to my, kdo se odvracíme, nebo mu dáváme málo prostoru, aby mohl působit. Často pak podléháme strachu ze světa a uzavíráme se do sebe, nebo své obavy řešíme příliš vlastními silami, aniž bychom

dostatečně naslouchali a důvěřovali. Důsledkem jsou mimo jiné výše zmíněné krizové jevy. Ty ostatně nejsou ničím novým. Narůstaly v církvi dlouho, ale až teď získáváme odvahu si je uvědomit a přiznat.

Každá krize má v sobě obsažen zárodek něčeho nového, příležitost k růstu. A tato může být vykročením k novému jaru církve. Pokud se ke krizovým jevům postavíme s upřímnou sebereflexí a naším postojem, bude obrácení a ochota ke změně postojů a myslí – pak umožníme, aby se církev proměnila pro dobu, která přichází.

Unikátní příležitost k této proměně představuje synodální proces, zahájený v říjnu minulého roku papežem Františkem. Nemá jít jen o další církevní dokument. Jde tady o něco mnohem většího. O proces společného hledání a naslouchání celé církve, tedy nás všech. O cestu proměny církve vlivem Ducha svatého, s cílem lépe odpovídat na dnešní výzvy a znamení času. Podobně jako tomu bylo v různých přelomových etapách dějin, na něž církev reagovala vnitřní reformou, aby byla schopna lépe vnášet ducha evangelia do měnících se společenských podmínek. Církev stále se reformující a proměňující, aktualizující se do nové doby.

Dalším důležitým znamením doby je kontrast mezi snižujícím se počtem návštěvníků bohoslužeb a rostoucím počtem těch, kteří žijí po spiritualitě. Při hledání nových způsobů života církve je proto třeba klást si otázky ohledně místních společenství církve. Ptát se, nakolik současný model farností, založený na tradičním územním a hierarchickém principu, odpovídá potřebám pastorační a evangelizační 21. století. Jak mají vypadat živá církevní společenství budoucnosti, aby byla duchovním zázemím pro věřící, školou spirituality pro rostoucí počty hledajících a zároveň, slovy papeže Františka, polní nemocnicí pro všechny v duchovní a existenciální nouzi.

Nesmíme rovněž opomíjet fakt, že církev je především poslána do světa, není tu sama pro sebe. Měla by se začít více zajímat o bolesti tohoto světa, nejen o ty své. Pokud jsme totiž uzavřeni do sebe, naše problémy a sváry narůstají, a nedokážeme pak vidět okolní svět, který potřebuje zvěst evangelia. Příliš si klademe své otázky, na něž hledáme vlastní odpovědi, a málo si přitom všímáme otázek a problémů lidí ve světě, k nimž jsme posláni. Nejsme pak schopni odpovídat na jejich hledání a oni nám přestávají rozumět. Zvláště když mluvíme náboženským jazykem, pro okolní společnost nesrozumitelným. V tomto smyslu bude velmi užitečné, když budeme s našimi „necírkevními“ spoluobčany více hovořit a zajímat se o jejich problémy. Jejich otázky či výhrady na adresu církve mohou být cenným materiálem i pro naše reflexe. Papež František se na úvod synodálního procesu modlil, abychom se nestali

„muzejní církví, která je krásná ale nemá, s velkou minulostí a malou budoucností“. Budeme-li otevření podnětům Ducha, staneme se církví plodnou, živým společenstvím pro všechny, i prorockým znamením do budoucna.

Petr Mucha, redakčně zkráceno

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

z evangelia podle Lukáše (7. neděle v mezidobí)

Ale vám, kteří mě slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou, a bude-li ti brát plášť, nech mu i košili! Každému, kdo tě prosí, dávej, a co ti někdo vezme, nepožaduj zpět. Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi. Jestliže milujete jen ty, kdo vás milují, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Číníte-li dobře těm, kteří dobře činí vám, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť totéž činí i hříšníci. Půjčujete-li těm, u nichž je naděje, že vám to vrátí, můžete za to čekat Boží uznání? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby to zase dostali nazpátek. Ale milujte své nepřátele; číňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět. A vaše odměna bude

hojná: budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevďečným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.

Nesudíte, a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“

(Lk 6,27-38)

Náměty k meditaci

"Pokud by přišel obchodník s otroky, který mě unesl, který mě trápil, poklekla bych před ním a líbala bych mu ruce. Kdyby se to nestalo, nebyla bych dnes křesťankou ani řeholnicí".

sv. Josefína Bakhita (viz rubrika Světec měsíce)

Vybídnutí k "nové spravedlnosti", které je obsahem tohoto úryvku, není opravdu moudrostí podle tohoto světa. Je to vlastně zviditelnění Božího jednání v životě člověka. Tak, jak evangelium radí jednat, jedná Bůh s námi. A tak, jak Bůh vítězí skrze krajní projev lásky ukřižovaného Ježíše, může vítězit i skrze naše životy, pokud ponесou rysy Ježíšova jednání, tedy jednání zde popsaném.

Nejdříve je tu zlaté pravidlo („co chcete, aby lidé dělali vám, i vy jim dělejte“), pak následují tři „negativní“ postoje, které se mohou shrnout větou: Nejednejte jako ti, kteří neznají evangelium. Od verše „milujte své nepřátele...“ pak máme pozitivní vyjádření evangelního postoje. Důvodem „lásky bez podmínek“ je „následování“ Otce, který je dobrý i k těm, kteří dobří nejsou. Není to slovo proti sebeobraně – ale proti zákonu odplaty (zlým za zlé). Nastavení druhé tváře.

Budete syny Nejvyššího – to je ta nebeská odměna. Spočívá v tom, že přijmeme důstojnost „Božích synů“. Není to však odměna za „výkon“!

Největší požadavek (lásky k nepřátelům) musí mít nejvyšší motiv – napodobení Otce. Není tu motiv mravní (sebeovládání, pohrdání majetkem, ctí). Kdo miluje Otce, bude ho napodobovat, protože mu chce být podobný: nepotřebuje žádné další motivace pro své jednání. Velkolepý ideál napodobení Boha tedy určuje lidské jednání.

Láska jako "nový, základní zákon" křesťanství. Nezáleží na písmenkách. Důležitý je duch, kterým je tento zákon prodchnut, důležité je smýšlení před činem i při jeho uskutečňování.

Lidé kolem Ježíše si povšimli: on jen tak nemluví, ale něco dělá. Neobyčejný člověk - člověk, který miluje. Člověk, který jde novými cestami. Člověk, který ukazuje, jací by lidé mohli být. Nechtěl Bůh právě takového člověka?

Je třeba přijmout v modlitbě druhého – a zvláště druhého, který se stal nepřítelem, odporuje nám, pomlouvá nás a bojuje proti nám – a naučit se na něj dívat Božíma očima, v tajemství jeho osoby a povolání, abychom byli schopni ho skutečně milovat! Sami bychom to nikdy nedokázali.

Jen v Duchu Svatém
se můžeme modlit za druhé,
dávat v sobě prostor druhým,
předkládat je Bohu a dosáhnout toho,
že se budeme modlit za nepřátele,
což je první krok k tomu,
abychom je mohli milovat.

„Když jsem si jednoho dne vyšel na procházku, stál uprostřed ulice veliký rozlícený pes s vyceněnými zuby. Měl jsem velký strach jít dál. Tu vidím, jak z blízkého domu vychází chlapec. Jde přímo k psovi, aby ho pohladil. Měl jsem pocit, že se mi zastaví srdce. Zděšeně volám: "Stůj, chlapče, ten pes je zlý!" Avšak chlapec se ke mně bezstarostně obrátí a říká: "Když ho má člověk rád, nekouše!"

Dnes i zítra se s námi budou setkávat velmi nesympatičtí lidé. Jejich pohled, jejich chůze, jejich chování, jejich způsob jednání, celý jejich zevnějšek působí odpudivě, pyšně, povýšeně. Ale i tady platí: Když je člověk miluje, nekoušou!

Ale dnes i zítra se budeme setkávat také sami se sebou a objevíme, že my sami - možná ne vždycky, ale občas - máme strašlivé zuby a zuřivé oči jako onen pes na ulici. Pokusme se mít soucit se sebou samými, být k sobě samým dobří, skutečně milovat sebe sama. A pak se stane zázrak: Už nekoušeme.

Pastorace.cz

SVĚTEC MĚSÍCE

Josefína Bakhita (1869 – 1947)

otrokyně a řeholnice

8. února si připomínáme v liturgickém kalendáři sv. Josefínu Bakhitu. Už jste o ní někdy slyšeli?

Narodila se v dobře situované muslimské rodině nedaleko Dárfúru v jihozápadním Súdánu. Prožila svá první léta šťastná a milovaná. Ale jednou, když jako malá vytrhávala na poli plevel, byla unesena a prodána do otroctví. Od únosců dostala jméno Bakhita, což znamená "šťastná." To jméno bylo ale

přesným opakem toho, co prožívala. Když se s velkou odvahou pokusila o útěk, byla chycena, do krve zbита a ponechána na podlaze bez pomoci. Pětkrát byla prodána na trzích s otroky v Chartúmu a Obejde, poznala mnoho tělesného i duševního trápení. Zapomněla své původní jméno, jména svých příbuzných i jméno její rodné vesnice. Stala se člověkem bez historie a bez budoucnosti. Později přiznala, že jejím jediným přáním bylo zemřít.

Když se nakonec dostala do rodiny italského konzula v Súdánu Kalista Legnaniho, poznala po dlouhé době lidské zacházení. Poprvé ve svém otroctví dostala oblečení - tuniku, která jí navrátila postavení ženy. Laskavost a přívětivost nových majitelů působila jako hojivý lék, zároveň jí provázela touha po domově a rodině. Politické změny v Súdánu však přiměly Legnaniho k návratu do Itálie, kam s rodinou vzal i Bakhitu. Tam ji svěřil svému příteli Michielimu, v jehož rodině se narodila dcera a pěstounku vykoupnou z otroctví uvítal. Manželé Michieliovi byli dobří a spravedliví lidé, i když to nebyli křesťané. Přesto správce pana Michieliho, Illuminato Checchini, sehrál v Bakhtinim životě důležitou roli na její cestě víry. On byl ten, kdo této mladé Afričanku jako první zvěstoval Krista. Začal tím, že jí daroval malý kříž, přičemž řekl: "Ježíši, tobě ji svěřuji. Takovou ubohou, jaká je."

Když uviděla Ježíše na kříži poprvé, byla velmi sklíčená a ptala se: "Co tento člověk udělal, že musel takto skončit?" "Nic" - dostala odpověď, "On chtěl za nás zemřít, z lásky k nám i k tobě". "I za mě?" opakovala Bakhita nevěřičně. Stojíce a znovu vidouce Ježíšovu lásku, který pro ni na kříži zemřel, prožívala tuto skutečnost velmi osobně a těšila se, že našla konečně své povolání: zcela sloužit novému, nebeskému Pánovi.

Po čase museli Michieliovi z důvodů pracovních povinností odcestovat do Afriky, a tak dceru i s ošetřovatelkou svěřili do péče sester kanosiánek. Bakhita se tam setkala s Bohem, jehož existenci už jako malé dítě tušila při pohledu na slunce, hvězdy a měsíc. Tenkrát si kladla otázku, kdo může být jejich pánem? Ve vzpomínkách uvedla, že jej chtěla poznat a vzdávat mu chválu. Při prvním kontaktu s evangeliem ji bezprostředně zaujala tato pravda: Křtem se staneš Božím dítětem. "Boží dítě, já, ubohá černoška!" - opakovala si neustále.

Po katechumenátu přijala v lednu 1890 křest a nové jméno Josefína. Byla plná smíšených pocitů, emocí. Na jedné straně měla silný pocit vlastní nedůstojnosti, na druhé straně zase nepopsatelnou radost, když se v ten den stala Božím dítětem. Katechetka ji uklidnila a ujistila, že to, co před Boží spravedlností a moudrostí něco znamená, je jediné láska: "Ty přece miluješ Boha, ne?" Bakhita s úsměvem souhlasí a je šťastná. Její oči prozrazují dojetí. "Tak jdi v pokoji a volej s důvěrou: „Otče náš, jenž jsi na nebesích."

Po návratu paní Michieliové, které předala dceru, zůstala v klášteře, kde složila řeholní sliby. Velkou úctou měla ke křtitelnici, kde byla pokřtěna. Ta událost znamenala pro ni víc než osvobození z otroctví. "Tady jsem se znovu zrodila jako Boží dítě!" - řekla pokaždé, když se při návštěvě kostela dotýkala křtitelnice.

V klášteře vařila v kuchyni, vyšívala i bývala ve vrátnici. Zprvu svou odlišnou barvou pleti způsobovala rozruch a sama tím dost trpěla. Duchovní otec ji však ujišťoval: "Bůh se nedívá na tvou pleť, ale na tvé srdce." Svoji laskavostí získala srdce mnohých. Byla přezdívaná "Africký květ" nebo i "Šťastná sestra."

Během I. světové války obětavě pomáhala zmírňovat utrpení, které válka přinesla. S láskou se starala o raněné vojáky, přivezené do kláštera, který fungoval jako vojenská nemocnice.

Stále přitom držela ve svém srdci lásku k rodné zemi. Modlila se: "Ó, Pane, nemohu přece jen letět k mým lidem a čistým hlasem jim zvěstovat Tvoji dobrotu? Ach, kolik duší bych chtěla pro Tebe vybojovat! V první řadě mou matku, mého otce, mé bratry a sestry, ty, kteří jsou ještě otroci, všechny, všechny černochoy v Africe. Dej, ó Ježíši, aby i oni Tě mohli poznat a milovat! "

Na konci jejího života se jí nečekaně zjevila Panna Maria. "Jak jsem šťastná... Matko Boží, Matko Boží!" - to byly její poslední slova v okamžiku, kdy vyměnila pozemský život za úplnou svobodu Božích dětí.

<https://vojtechkodet.cz>

LITURGICKÉ OKÉNKO

Svatý Blažej († 316) – lékař duše i těla

Svatý Blažej (též Blasius, Blas, Blaž, Vlas, Vlaho, Vlas) je jedním ze čtrnácti pomocníků v nouzi, kterého odedávna křesťané uctívali mj. jako ochránce před nemocemi horních cest dýchacích.

Staré životopisy uvádí, že před povýšením na biskupa v Sebastě se Blažej zabýval lékařským studiem a vzorně vykonával lékařskou praxi. V době Liciniova pronásledování se uchýlil do horské jeskyně, aby potají pokračoval ve své činnosti. Dle legendy zachránil chudé vdově selátko, ohrožované vlkem. Za to prý vdova Blažejovi později nosila svíce. Ve své skrýši byl objeven lovci, kteří ho přivedli do městského vězení. V žaláři se věnoval modlitbám a mnohým poskytl duchovní povzbuzení. Podle jiné legendy cestou na popraviště pomohl promodralému chlapci, který se dusil zapíchnutou rybí kostí v krku. Modlitba biskupa a jeho ruce chlapce zachránily.

Foto: tisickrate.cz

Legendy měly vliv i na vznik liturgického obřadu udělování svátostiny "svatoblažejské požehnání" se dvěma zkříženými svícemi a modlitbou:

Všemohoucí Bůh ať tě chrání ode všeho zlého a na přímlovu svatého Blažeje ať tě provází svým požehnáním a posiluje tě, abys mohl(a) ve zdraví duše i těla naplnit své poslání a dosáhnout spásy ve společenství svatých. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Mimo vyprávění legend může v symbolice dvou zkřížených svící být viděna biskupská hodnost a statečnost nebo víra a láska Blažejova, které nepřemohly ani útrapy a smrt. Blažej byl mučen, jelikož nechtěl obětovat pohanským bohům. Na strom zavěšené tělo mu rozdrásali železnými hřebeny a pak ho odsoudili k popravě stětím.

Roku 972 byly relikvie (lebka a paže) sv. Blažejje přeneseny do Dubrovníka, kde jsou dodnes uchovávány ve zlatém relikviáři v Dómském muzeu (chorvatsky *sveti Blaž* nebo *sveti Vlaho* - jako svatý Vlas je Blažej velmi vážen a uctíván také v pravoslavné a arménské církvi).

Blažej je patronem tohoto města a pro nezávislou Dubrovnickou republiku (1358–1808) měl podobný symbolický význam jako evangelista Marek pro konkurenční Benátky. Kult sv. Blažejje je i na našem území velmi starý, což dokládají např. kostely v Olomouci (1299) či Plzenci (11. – 12. stol.).

Liturgické oslavy byly provázeny svčením a obětováním svící, žehnáním vody, vína, chleba a od 16. století svatoblažejským požehnáním. V lidovém prostředí hrál tento světec úlohu zvěstovatele jara a jeho svátek také patřil k jarně novoročním koledním obchůzkám. Den sv. Blažejje byl už tehdy považován za svátek a lidé se zdržovali těžších prací.

www.catholica.cz

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Letos proběhla opět Tříkrálová sbírka bez omezení, takže se po naší farnosti rozběhli koledníci s kasičkami. Skauti si vzali na starost celou Starou Boleslav, Josef Vopat junior s místními dětmi Dřísy, Dita Gryzová s lhoteckými dětmi koledovala ve Lhotě, a Borek jsem procházela s Mariinou legií a vnoučaty. I naši kněží se zapojili a vzali si na starost kasičku, vybírali i v kostelích ve Skorkově, Kostelci nad Labem, Kozlích a Všetatech.

Děti měly velkou zábavu, běhaly napřed objevit další zvonek, na který mohou zazvonit, připravovaly si cukříky pro dárce, radovaly se, když

jsme dostali svolení napsat na vrata požehnanou křídou přání K+M+B+ 2022 (Kristus mansionem benedicat = Ať Kristus žehná tomu domu).

Koledníci byli téměř ve všech případech přijati přátelsky, někdy dostali kromě příspěvku do kasičky i nějakou sladkost.

Omlouváme se všem, u koho jsme nebyli. Farnost je velká a nemůžeme obejít všechny obce. Vyzýváme další farníky, aby v příštím roce nabídli sebe a své děti či vnoučata jako účastníky sbírky v naší farnosti! Budete vítáni.

Vedoucí každé skupiny musí znát Záměr – na co chceme peníze použít:

1. 65% dostaneme my zpět – Podpora sociálně slabých dětí: zakoupení školních pomůcek, příspěvek na zaplacení kroužků a volnočasových aktivit
2. 15% záměr arcidiecézní charity – výstavba komunitního centra sv. Anežky v Praze 2, podpora nového komunitního centra sv. Zdislavy v Kolíně, pomoc rodinám, seniorům a dětem v Bělorusku a Uzbekistánu.
3. 10% záměr obecný – naše arcidiecéze – přesah do světa – humanitární fond – katastrofy.

Celková částka, kterou jsme vybrali, je 49 018 Kč.

Děkujeme všem, kdo se zúčastnili jako koledníci i všem, kdo do kasiček přispěli.

Irena Fajmanová

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

3.2. (čtvrtek)	památka svatého Blažeje, biskupa a mučedníka
5.2. (sobota)	památka svaté Agáty, panny a mučednice
6.2. (neděle)	svátek Uvedení Páně do chrámu
8.2. (úterý)	památka svaté Josefíny Bakhity
10.2. (čtvrtek)	památka svaté Scholastiky, panny
13.2. (neděle)	památka Panny Marie Lurdské
14.2. (pondělí)	památka svatého Valentina
15.2. (úterý)	památka blahoslavených Pražských františkánů, mučedníků
21.2. (pondělí)	památka svatého Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
20.2. (neděle)	svátek Stolce svatého Petra, apoštola
23.2. (středa)	památka svatého Polykarpa, biskupa a mučedníka

ARCIBISKUPSTVÍ PRAŽSKÉ

Svatopetrský haléř (sbírka na humanitární aktivity církve)

se bude konat v neděli **20. února 2022**

při všech bohoslužbách.

V roce 2021 bylo vybráno celkem **686 053,-Kč** a prostředky byly odeslány Svatému otci, aby mohl jménem celé církve přispívat ke zmírnění následků neštěstí či živelných katastrof a také pomáhat obětem válečných konfliktů, uprchlíkům a dalším lidem v nouzi.

Předem děkujeme všem,
kteří na tyto účely přispějete i letos.

Setkání řeholníků, řeholnic a zasvěcených osob

u příležitosti svátku Uvedení Páně do chrámu
a Světového dne zasvěceného života

**v sobotu 5. února 2022
v 10 hodin**

Mše svatá bude zahájena obřadem žehnání svící
v kostele Všech svatých na Pražském hradě,
poté se shromáždění přesune průvodem
do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

Po mši svaté jsou řeholnice, řeholníci a zasvěcené osoby
zváni na Arcibiskupství pražské k diskuzi
s panem kardinálem Dominikem Dukou OP,
následovat bude modlitba uprostřed dne a pohoštění.

Foto: Jakub Šerých, www.clovekavira.cz

APOŠTOLÁT MODLITBY

ÚNOR 2022

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za řeholnice a zasvěcené ženy

Modleme se za řeholnice a zasvěcené ženy; plni vděčnosti za jejich poslání a odvahu jim vyprošujeme, aby i nadále nacházely nové odpovědi na výzvy naší doby.

Národní úmysl: Za zimní olympijské hry

Modleme se, aby konání zimních olympijských her přispělo ke skutečnému rozvoji lidských práv v Číně.

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.